

Johtajuus on matka

"Elämä on matka ja matka on tärkeämpää kuin perille pääsy." Näin todetaan jossain elämänviisausohjeissa. Olen ottanut tämän ohjenuoraksi matkalla kohti johtajuutta. Onko se itsensä johtamista, vai asiantuntijaorganisaation johtamista - ei sillä väliä. Matkalla ollaan ja aina löytyy uusi seikkailu. Seikkailuun kuuluu yllätyksiä ja haasteita. Kaikki ei matkalla mene, niin kuin on suunnitellut: Rengas hajoaa, rahat ovat vähissä tai ostit lipun väärään junaan.

Viimeisen vuoden aikana olen pohtinut johtajuuttani ja omia voimavarojani. Viisas johtaja ei kuvittele tietävänsä kaikkea. Asiantuntijaorganisaatiossa on töissä oman alansa asiantuntijoita, joilla on tietoa ja taitoa, heiltä voi, ja saa kysyä. Kognitiivisen tiedon ulottuvuuteen kuuluu, että on kiinnostunut ympäristöstään: ihmisistä ja asioista, on valmis muutoksiin, mutta on kykyä reflektoida ja pohtia. Kuntaorganisaation oravanpyörässä olisi helppoa laittaa ovi kiinni, olla tavoittamattomissa ja hoitaa vain omat tehtävät. Tätä valitettavan paljon tapahtuu. Koen kuitenkin, että esihenkilöasemassa olen palvelutehtävässä kolmeen suuntaan: työnantajaorganisaatioon, työntekijöilleni ja asiakkaille. Monessa asiassa olen "puun ja kuoren" välissä. Täytyy olla lojaali moneen suuntaan.

Olen kuluneena lukuvuotena joutunut opettelemaan, että silloin, kun tulee jotain, joka menee minulle tunteisiin, vedän happea; "Sormet pois näppäimistöltä!" En vastaa heti, vaan menen vaikka koiran kanssa ulos ja pohdin asiaa. Pohdin myös, miksi juuri tämä viesti vaikutti minuun niin voimakkaasti. Kun suurimmat tunteet, innostus tai suuttumus tai pettymys, on puhallettu ulos, pystyn vastaamaan asiaan neutraalimmin.

Johtajana oleminen on välillä kuin lautalla sumussa kulkemista. Osa johdettavista on sitä mieltä, ettei matkalle kannata lähteä. Tämä on hyvä ranta. Näin on hyvin ja näin on asiat aina olleet. Osa johdettavista on tosi kovia antamaan erilaisia ohjeita: "Minä kyllä tiijän!". Osa johdettavista on epäileväisiä ja pelokkaita, että osaakohan ja tietääköhän tuo nyt ollenkaan, että mihin tätä lauttaa viedään. Ja toki, osa johdettavista luottaa kapteeniin. Kun lauttaa ohjaa sumuisella järvellä, niin kyllä se hiljaisuudessaakin yhteinen suunta ja ranta löytyy. Täytyy luottaa itseensä. Johtajuus on matka.

Minulle toimii "puhu puille"-terapia. Se, mikä aamulla tuntuu sumuiselta ja vailla ratkaisua, kirkastuu kauniiksi auringonpaisteeksi. "Siitä se ajatus sitten lähti".